

wisten, dat dit het laatste was, dat niets ons meer wachtte dan een soldatendood. We retireerden naar de zoogenaamde eetzaal, de deur daarvan was namelijk het stevigst, en wachtten, thans nog met ons zeven Engelschen en twee Sheiks tot ook deze deur zou bezwijken. Lang duurde dit wachten niet. Na enkele vergeefsche pogingen sprong zij open en zagen we in de van woede vertrokken gelaatstrekken der vijanden. Ze stieten een vreugdegehuil uit, dat niets menselijks meer had, toen ze het armzalig overschot van de fortbezetting in 't oog kregen. We wachtten ze op met onze slagsabels in de vuist; onze ammunitie was verschoten. Ik zag den majoor vallen, hij stierf als een held; ik zag twee kameraden sneuvelen, toen voelde ik een duizelenden slag op het hoofd; alles werd bloedrood, toen zwart voor mijn oogen. Ik dacht dat dit de dood was....

Toen ik mijn oogen opsloeg bogen zich gestalten in de bekende uniformen van mijn kameraden over mij heen. Wazig meende ik er in de verte meerdere te onderscheiden, toen verdween alles weer in een nevel. Den volgenden dag voelde ik mij echter al veel beter. Ik vernam, dat, helaas voor bijna allen te laat, toch hulp van het fort was komen opdagen. Men scheen daar toch op de een of andere wijze van onze hachelijke positie bericht ontvangen te hebben. Ook vertelde men mij, dat de Symoas op hun vlucht waarschijnlijk geen tijd hadden gehad een krijgsgevangene te vermoorden, doch hem eenvoudig aan een boom hadden gebonden, zoodat hij gemakkelijk door de soldaten kon worden bevrijd. Ik begreep, dat dit Gobbins moest zijn en tevens begreep ik, dat de Symoas hem met opzet ongedeerd hadden gelaten, wel wetend welk lot hem wachtte, wanneer hij in onze handen viel.

„Hoe is de naam van dien krijgsgevangene?” vroeg ik gretig.

„Gobbins.”

„Laat dien man onmiddellijk arresteeren. Vlug! Op mijn verantwoording!” Het gewicht, dat ik in mijn woorden wist te leggen scheen zijn uitwerking niet te missen, want na een kort bevel verwijderden zich twee mannen en verschenen na een oogenblik met den lijk-bleeken Gobbins, vergezeld door een mij onbekend majoor.

Bij deze episode wil ik niet lang stilstaan, ze is te pijnlijk. Gobbins bekende alles. Nóg zie ik hem, sidderend van het hoofd tot de voeten, voor het front komen. De knopen van zijn uniform waren atgerukt. Twaalf scherp-schutters namen hem in hun midden en na een oogenblik hoorden we den knal. Er was een verrader minder

op de wereld.... Een sergeant bracht mij een brief.

„De lafaard verzocht mij U dezen brief te geven en U te vragen hem te bezorgen omdat U toch naar het vaderland en naar de plaats gaat, waar hij woonde.”

Ik nam hem met tegenzin aan. „Aan mijn lieve Ouders”, las ik. Ik werd dus verondersteld den brief persoonlijk af te geven. Toch werd mijn hart eenigszins verteederd. Ik kende zijn ouders van vroeger jaren. Ik besloot den brief te bezorgen.

Acht weken later liep ik op den vriendelijken landweg, die het dorp, waar Gobbins' ouders woonden, en het onze, met elkaar verbond. Ik zou niets vertellen; alleen den brief afgeven en dan weggaan, zoo had ik bij mijzelf besloten.

De beide oudjes woonden op een kleine villa en zijn oude moeder zelf deed mij open. Ik begreep niet hoe zulk een lafaard zoo een lieve moeder hebben kon!

„O, Dick,” zei de oude dame, ze herkende mij direct van vroeger, bovendien wist de geheele naaste omgeving, dat ik was thuisgekomen, zooals dergelijke dingen altijd bekend zijn op het platte land. „O Dick,” zei ze, „ik weet dat Charly dood is,” en groote tranen welden in haar oude oogen, „en jij was ook daar, o, toe, vertel mij alles, Dick, alles.”

„Hier is een brief, mevrouw, hij vroeg me of ik dien bezorgen wilde,” antwoordde ik kort.

Ze was naar binnen gegaan en ik volgde haar schoorvoetend, op haar verzoek. Ik had waarachtig medelijden met het arme moedertje. Ze las den brief en zonk zwaar in een armstoel neer, waar ze zacht snikkend zitten bleef, het gelaat in de handen verborgen. De brief viel op den grond en daar ik veronderstelde, dat het een vaarwel was, las ik hem. Hij was niet lang:

„Lieve Ouders,

Wanneer U dezen brief leest zal ik dood zijn Dit was mijn eenige uitweg. Ik heb u veel verdriet en zorg berokkend. Vergeef het Uw eenigen zoon. Ik weet niet hoe mijn dood zijn zal, doch ik hoop den moed te vinden om te sterven als een dapper soldaat. Ik omhels U beiden.

Uw Charley.”

Het was een kinderlijke brief en ik ontroerde er van tot in het diepst van mijn hart. „O jongen, dacht ik,

waarom heb je dan dien moed niet gevonden? Waarom heb je jezelf zoo ellendig laf gedragen?”

De oude dame bemerkte, dat ik onder den indruk was en zag mij met haar door tranen benevelde oogen zóó in-treurig aan, dat ik, door medelijden bewogen, haar hand vatte en die zacht drukte. We hoorden plotseling schreden op het grintpad, de deur werd geopend en de oude vader Gobbins zag met bevreemding zijn vrouw en mij aan.

„Dag Mr. Grange,” zeide hij, mij eveneens onmiddellijk herkenkend. „U heeft zeker bijzonderheden over den dood van onzen Charley aan mijn vrouw verteld? Vóór twee weken vonden we hem gemeld op de lijsten der gesneuvelde.”

„Neen, William,” antwoordde zijn vrouw zacht, „mijnheer Grange heeft nog niets van onzen held verteld; maar U wilt het wel doen, nietwaar?” vroeg ze mij met een smekende uitdrukking op haar lief gerimpeld gelaat.

„Is hij gestorven als een dapper soldaat?” vroeg de oude man gretig en ik zag in hunne oogen, dat een verhaal van den juiststen toedracht hun dood zijn zou. Ik kon het voor God en mijn geweten niet verantwoorden den weg naar het graf voor die beide oudjes zóó moeilijk te maken en toen..... plotseling wendde de oude verteller zich tot onze gastvrouw, „toen Mrs. Versey, heb ik gelogen! Ik heb verteld, dat hij gestorven was als een held vechtend, tot het laatste toe, als een tijger; ik weet niet wat ik nog meer verteld heb, maar 't was één groote leugen, mijn gansche verhaal aan die beide gretig luisterende oudjes. Ze knikten elkaar toe en door de tranen in hunne oogen zag ik glinsterenden trots over hun eenigen, dapperen jongen, waarvan ze wel veel verdriet hadden beleefd, maar die het nu toch wel goed had gemaakt....

Toen ik den landweg terug ging naar ons dorp, had ik geen berouw, dat ik gelogen had en zoolang ik die twee oude, trotsche gezichten voor mij zie, waarop het verdriet werd afgewisseld en ten laatste overwonnen door den trots, zoolang zal ik nooit berouw hebben, en die twee oudjes zal ik voor mij zien, mijn gansche leven.

Dit is de eenvoudige, ware geschiedenis,” besloot kapitein Grange.

„Kunt U mij de groote leugen van mijn leven ver-geven, Mrs. Versey?” vroeg de kapitein.

„Ik beschouw mijzelf nog als man van eer!”

Haar oogen stonden vol tranen en ze reikte den ouden militair haar beide handen.

UIT ALBANIË

Het is in Albanië nog verre van rustig en het is den nieuwen vorst ondanks de hulp van Essad Pacha nog niet gelukt de zoo gevreesde Epiroten te overheerschen. Integendeel, indien de berichten waarheid bevatten, zijn de Epiroten aan de winnende hand; alle troepen zijn daarom gemobiliseerd en de taak voor onze Nederlandsche officieren is verre van gemakkelijk.

Naar de laatste berichten verluiden zijn noch de mogendheden van den Driebond noch die der Triple Entente geneigd in deze Epirotische kwestie, afzonderlijk tusschenbeide te komen.

De mogelijkheid bestaat, dat zij zich onderling zullen verstaan, waarna zij gemeenschappelijk zullen optreden.

Op onze eerste foto zien wij kolonel de Veer en kapitein Thomson in gesprek met Essad Pacha.

De leidende personen van den Veldtocht.

Albaneesche Vrijwilligers.

De gevangengenomen Ernin Reschid met zijn manschappen.

Albaneesche vrijwilligers op weg van Durazzo naar Valona.